

holdelse af A-skat. Denne særstilling forekommer ubegrundet, idet de administrative byrder, der vil blive pålagt arbejdsløsheds-kasserne ved overgang til anvendelse af de almindelige indeholdelsesregler (hovedkort m. v.), ikke synes mere uoverkommelige for de nævnte kasser, end tilfældet er eksempelvis for landets mindre arbejdsgivere. Ikke mindst når henses til, at arbejdsløsheds-kasserne efter det oplyste i stigende omfang anvender edb i tilknytning til beregning og udbetaling af understøttelse, forekommer en ligestilling i indeholdelsesspørgsmålet rimelig, hvorved det her omhandlede slutskatteproblem — alt andet i øvrigt lige — vil være løst.

Endvidere foreslås det i lovforslagets § 1, nr. 5, at en lønmodtager over for sin arbejdsgiver kan begære, at skatten trækkes med en højere procent end angivet på hovedkort eller bikort. — De fordele, der i selve kilde-skattesystemet opnås ved denne procedure, kommer alene skattemyndighederne til gode, idet man undgår udskrivning af nye skatte-kort.

Dansk Arbejdsgiverforening frygter konsekvenserne af forslaget, og man skal derfor principalt henstille, at det ikke gennemføres.

For det første må forslaget på dette område karakteriseres som en direkte tilvækst i den administrative belastning for erhvervs-livet. For det andet må det befrygtes, at ændringen skaber forventninger om, at arbejdsgiverne skal fungere som skatterådgivere for

de ansatte. At dette ikke er arbejdsgivernes opgave, er indlysende, også fordi kun et fåtal af danske arbejdsgivere er i besiddelse af den viden, der vil være påkrævet for at kunne vejlede på området.

Såfremt arbejdsgiverne på denne måde efterhånden inddrages som „skatterådgivere“, vil en eventuel utilfredshed med kilde-skattesystemet, herunder restskatter som følge af, at den korrigerede trækprocent alligevel ikke er tilstrækkelig, belaste forholdet mellem arbejdstager og arbejdsgiver.

Skulle Folketinget alligevel beslutte at gennemføre forslaget i henhold til § 1, stk. 5, skal Arbejdsgiverforeningen subsidiært anbefale, at følgende forhold tages i betragtning ved fastsættelsen af de nærmere regler: Den ansattes mulighed for forhøjelse af trækprocenten må begrænses til én gang om året. Fortrydelsesadgang må være udelukket, og der bør derfor fastsættes en regel om, at lønmodtageren ved sin underskrift, f.eks. på bagsiden af skattekortet, „bekræfter“ den begærede forhøjelse.

I bemærkningerne til lovforslaget hedder det, at der eventuelt kan være tale om, at arbejdsgiverne skal underrette skattemyndighederne om det forhøjede skattetræk. Arbejdsgiverforeningen ser — efter afskaffelsen af de løbende, individuelle redegørelser pr. 1. januar 1972 — intet behov for et sådant arrangement. Gennemføres på trods heraf alligevel en underretningspligt, må denne alene pålægges den skattepligtige.

P. f. v.

Leif Hartwell.

C. J. Clemmensen.